

***Науково-методологічні засади
обліково-аналітичного та фінансово-
інвестиційного забезпечення сталого
розвитку суб'єктів господарювання***

**Колективна монографія присвячена 25-річчю кафедри
обліку і оподаткування Таврійського державного
агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного**

***Scientific and methodological bases of
accounting and analytical and financial
and investment support of sustainable
development of economic entities***

**The collective monograph is dedicated to the 25th anniversary
of the Department of accounting and taxation of Dmytro
Motornyi Tavria state agrotechnological University**

Мелітополь-2020

УДК 631.155:658.511

Н-34

Рецензенти:

Бруханський Руслан Фектистович, д-р. екон. наук, професор, завідувач кафедри обліку та економіко-правового забезпечення агропромислового бізнесу Тернопільського національного економічного університету

Тарасова Тетяна Олексіївна, д-р. екон. наук, професор, професор кафедри фінансів, аналізу та страхування Харківського державного університету харчування та торгівлі

Нестеренко Світлана Анатоліївна, д-р. екон. наук, професор, завідувач кафедри менеджменту Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного

Рекомендовано вченою радою Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного (протокол № 10 від 28.05.2020 р.)

Головний редактор: *Сокіл О.Г., доктор економічних наук, доцент, завідувач кафедри обліку і оподаткування Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного*

Н-34 Науково-методологічні засади обліково-аналітичного та фінансово-інвестиційного забезпечення сталого розвитку суб'єктів господарювання: Колективна монографія присвячена 25-річчю кафедри обліку і оподаткування / за заг. ред. д. е. н., доц. Сокола О.Г. – Мелітополь: ТОВ «Колор Принт», 2020. 268 с. (українською та англійською мовами)

ISBN 978-966-2489-98-9

Колективна монографія виконана в межах комплексної теми дослідження «Науково-методологічні засади обліково-аналітичного та фінансово-інвестиційного забезпечення сталого розвитку суб'єктів господарювання» (державний реєстраційний номер 0107U001146) і розрахована на широке коло вітчизняних фахівців, науковців, політиків, державних службовців, причетних до розробки та впровадження регіональної політики, студентів та викладачів та усіх тих, хто цікавиться актуальними проблемами бухгалтерського обліку, фінансів, оподаткування, аудиту та звітності.

УДК 631.155:658.511

ISBN 978-966-2489-98-9

© ТДАТУ імені Дмитра Моторного

2. Потриваєва Н.В., Христенко О.О., Гавалешко К.О. Особливості формування та обліку доходу від реалізації сільськогосподарської продукції: теоретичний аспект. *Глобальні та національні проблеми економіки. Миколаївський національний університет ім. В. Сухомлинського*. Вип.18, 2017.С. 556-561. URL: <http://www.global-national.in.ua/archive/18-2017/105.pdf>

3. Правила перевезення вантажів автомобільним транспортом в Україні, затверджені наказом Міністерства транспорту України від 14.10.1997 року №363. Дата оновлення: 03.06.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0128-98#n1169> (дата звернення: 23.05.2020).

4. Бірюк О.Г. Організаційно-технологічні особливості діяльності сільськогосподарських підприємств та їх вплив на побудову обліку розрахунків з підзвітними особами. *Міжнародна науково-практична конференція «Реформування економіки України: стан та перспективи»* 25 грудня 2014 року. К.: КНЕУ.

5. Інструкція з обліку продукції і матеріалів в сільськогосподарських підприємствах, затверджена наказом Міністерства сільського господарства СРСР від 15.07.1980 року №269-1.

6. Положення про обіг складських документів на зерно, затверджене наказом Міністерства аграрної політики України від 27.06.2003 року №198. Дата оновлення: 30.01.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0605-03> (дата звернення: 23.05.2020).

7. Про затвердження спеціалізованих приймальних квитанцій на закупівлю сільськогосподарської продукції, затверджені постановою правління Укоопспілки від 29.05.2000 року №118. Дата оновлення: 12.03.2001. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0118626-00> (дата звернення: 23.05.2020).

8. Інструкція щодо заповнення Спеціалізованої товарної накладної на перевезення молочної сировини (форма № 1-ТН (МС), затверджена наказом Міністерства аграрної політики та продовольства України від 01.12.2015 року №457. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1581-15> (дата звернення: 23.05.2020).

9. Типові форми первинної облікової документації, затверджені постановою Державного комітету СРСР зі статистиці від 02.11.1989 року №206. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0206400-89> (дата звернення: 23.05.2020).

10. Положення про документальне забезпечення записів в бухгалтерському обліку, затверджене наказом Міністерства фінансів України від 24.05.1995 року №88. Дата оновлення: 20.06.2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0168-95> (дата звернення: 23.05.2020).

Єрмолаєва М. В.,
кандидат економічних наук, доцент,
професор кафедри бухгалтерського обліку та економічного контролю,
Левченко З. М.,
кандидат економічних наук, доцент,
професор кафедри бухгалтерського обліку та економічного контролю,
Полтавська державна аграрна академія

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОБЛІКУ ОПЕРАЦІЙ З ОСНОВНИМИ ЗАСОБАМИ ТА ЇХ ВІДОБРАЖЕННЯ У ЗВІТНОСТІ

Відомо, що основні засоби є активами підприємства і становлять матеріально-технічну базу діяльності суб'єкту господарювання. Підприємство купує, одержує або створює основні засоби з метою використання їх у процесі своєї господарської діяльності. Відмінною рисою, що характеризує основні засоби, згідно п. 4 П(С)БО 7 «Основні засоби», є термін їх експлуатації (більше одного року або операційного періоду) [1].

В процесі використання основних засобів з ними відбуваються різні операції, які необхідно правильно та своєчасно відобразити в бухгалтерському обліку. Господарські операції, що відбуваються з основними засобами, умовно можна поділити на три основні групи. До першої групи відносяться операції, пов'язані з надходженням основних засобів на підприємство. Надходження основних засобів може відбуватися різними шляхами – шляхом придбання у постачальників за грошові кошти або за бартерними операціями, внесенням до статутного капіталу, створюватись самостійно на підприємстві шляхом виготовлення власними силами або будуватися, надходити в оренду або безоплатно.

До другої групи операцій з основними засобами можна віднести операції, пов'язані з їх експлуатацією. До таких операцій відносять проведення ремонтів основних засобів, їх переоцінку на дату балансу, консервацію тимчасово невикористовуваних об'єктів, нарахування амортизації, зменшення або відновлення корисності.

Третя група операцій пов'язана з вибуттям основних засобів. До таких операцій відносять операції з продажу, ліквідації, обміну основних засобів, внесення їх до статутного капіталу інших підприємств, повернення орендованих об'єктів власнику після закінчення терміну оренди, безоплатна передача.

Операції, що відбуваються в межах кожної групи повинні правильно і своєчасно оформлятися первинними документами і відображатися в обліку. При цьому слід враховувати вимоги фінансового та податкового законодавства. В першу чергу необхідно звернути увагу на вимоги П(С)БО та Податкового кодексу відносно визнання активів основними засобами.

Згідно П(С)БО 7 головним критерієм віднесення об'єктів до основних засобів є їх термін експлуатації, а згідно п. 14.1.138 Податкового кодексу до

основних засобів відносять активи, вартість яких перевищує 6000 грн [2]. Відповідно, у податковому обліку об'єкти, які коштують менше вказаної суми не є основними засобами. Для підприємств аграрного сектору, які на даний час є платниками Єдиного податку це питання не принципове, оскільки вони не сплачують податок на прибуток підприємства і не мають необхідності дотримуватися правил податкового обліку щодо основних засобів, але для підприємств, які є платниками податку на прибуток, це питання потребує врегулювання.

При надходженні основних засобів на підприємство в першу чергу необхідно правильно визначити їх первісну вартість. Для цього слід звернутися до п. 8 - 15 П(С)БО 7 «Основні засоби». Так, відповідно до п. 8 П(С)БО 7 «Первісна вартість об'єкта основних засобів складається з таких витрат:

- суми, що сплачують постачальникам активів та підрядникам за виконання будівельно-монтажних робіт (без непрямих податків);
- реєстраційні збори, державне мито та аналогічні платежі, що здійснюються в зв'язку з придбанням (отриманням) прав на об'єкт основних засобів;
- суми ввізного мита;
- суми непрямих податків у зв'язку з придбанням (створенням) основних засобів (якщо вони не відшкодовуються підприємству);
- витрати зі страхування ризиків доставки основних засобів;
- витрати на транспортування, установку, монтаж, налагодження основних засобів;
- інші витрати, безпосередньо пов'язані з доведенням основних засобів до стану, у якому вони придатні для використання із запланованою метою» [1].

Ми погоджуємося із зазначеним у П(С)БО 7 порядком формування первісної вартості основних засобів, оскільки він не суперечить задекларованому НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» принципу історичної (фактичної) собівартості, згідно якого при здійсненні оцінки активів пріоритетною має бути оцінка, яка виходить із фактичних витрат на їх виготовлення або придбання [3].

Проблема виникає при формуванні первісної вартості основних засобів при їх безоплатній передачі, внесенні до статутного капіталу або інших надходженнях, оскільки при цьому необхідно визначити справедливую вартість об'єкта. Згідно п. 4 П(С)БО 19 «Об'єднання підприємств» справедлива вартість - це «сума, за якою можна продати актив або оплатити зобов'язання за звичайних умов на певну дату» [4].

Фактично справедлива вартість є ринковою вартістю об'єкта або його сучасною вартістю. Для визначення справедливої вартості основних засобів та інших активів на підприємстві рекомендується створити спеціальну комісію, яка на підставі вивчення та аналізу інформації заводів-виробників, торговельних представників, фірм-посередників та інших даних буде визначати справедливую вартість об'єкта і складати відповідний акт. На нашу

думку, така оцінка може носити суб'єктивний характер і не завжди буде відображати реальну вартість активів, що надходять на підприємство. Для визначення справедливої вартості основних засобів бажано залучати фахівців-оцінщиків, які мають необхідну ліцензію на надання подібних послуг. Звісно, що такі послуги не безкоштовні для підприємства, але оцінка основних засобів, проведена незалежним фахівцем, на нашу думку, буде більш об'єктивною і буде відображати реальну вартість об'єкта на відповідну дату з урахуванням його морального і фізичного зносу.

В процесі використання основних засобів в своїй господарській діяльності, підприємство здійснює з ними певні операції. Зокрема, відбувається нарахування амортизації, проведення поточних та капітальних ремонтів, реконструкція, модернізація, проводиться при необхідності переоцінка об'єктів на дату балансу. Особливу увагу слід звернути на операції з обліку нарахування амортизації основних засобів, оскільки існує два основних нормативних документа, які регламентують цей процес – це П(С)БО 7 та Податковий кодекс України.

Зараз нарахування амортизації необоротних активів у податковому обліку здійснюється згідно п. 138.3.1. відповідно до національних або міжнародних стандартів обліку за методами, визначеними П(С)БО 7. На нашу думку, застосування єдиної методики нарахування амортизації у податковому і фінансовому обліку є цілком вірним. Але, Податковий кодекс містить певні обмеження, які призводять до виникнення податкових різниць та необхідності відображення їх у фінансовому обліку. Це призводить до того, що суму прибутку, що підлягає оподаткуванню податком на прибуток, у фінансовому обліку необхідно коригувати. Ми вважаємо, що між фінансовим та податковим обліком не повинно бути розбіжностей і різних облікових підходів до відображення одного і того ж процесу.

Так, згідно п. 138.3.3. ПКУ встановлено мінімально допустимі терміни амортизації необоротних активів. Це означає, що платнику податку на прибуток підприємства при встановленні терміну використання основних засобів необхідно керуватися ні технічними характеристиками об'єктів, що вводяться в експлуатацію, а нормами ПКУ, що не є логічним. Крім того, ПКУ вводить обмеження на застосування виробничого методу амортизації, що обмежує право підприємства самостійно обирати і формувати свою облікову політику щодо основних засобів.

Слід зазначити, що наголошені дискусійні питання стосуються тих підприємств, які працюють на загальній системі оподаткування. Сільськогосподарські підприємства-платники Єдиного податку не обмежені дією ПКУ щодо амортизації основних засобів, але в разі зміни податкової політики держави ці проблеми набудуть актуальності і для представників аграрного бізнесу.

Ще одне дискусійне питання виникає при проведенні переоцінки основних засобів. Як відомо, підприємство може провести переоцінку основних засобів якщо на дату балансу їх залишкова вартість значно

(суттєво) відрізняється від справедливої вартості (п. 16 П(С)БО 7). При цьому переоцінка може проводитись як в бік дооцінки, так і в бік уцінки. Слід зазначити, що такі операції спричиняють певні податкові наслідки, які необхідно в подальшому відображати в декларації з податку на прибуток [5].

Крім того, під час облікового відображення таких операцій відповідно збільшується або зменшується капітал в дооцінках. Під час складання фінансової звітності, зокрема ф. № 2 «Звіт про фінансові результати (Звіт про сукупний дохід)» сума здійсненої дооцінки основних засобів відображається у складі сукупного доходу у другому розділі Звіту. З точки зору фінансового обліку переоцінка основних засобів збільшує або зменшує капітал в дооцінках, але у фінансовій звітності вона відображається у складі сукупного доходу, хоча сама по собі дооцінка необоротного активу не є доходом підприємства. Одночасно сума проведеної переоцінки основних засобів відображається у ф. № 4 «Звіт про власний капітал» у складі власного капіталу підприємства. Це питання потребує наукової дискусії та подальшого врегулювання з точки зору методології та методики облікового відображення.

Під час вибуття основних засобів також виявляються певні суперечливі моменти. В першу чергу це стосується процесу списання основних засобів за ініціативою власника. Списання може відбуватися внаслідок їх повного фізичного зносу, морального застарівання, псування внаслідок стихійного лиха або надзвичайної події. У фінансовому обліку при списанні основних засобів керуються Методичними рекомендаціями з обліку основних засобів, затвердженими наказом міністерства фінансів України № 561 від 30.09.2003 р. Для прийняття остаточного рішення про списання об'єкта необхідно відповідне рішення постійно діючої комісії, яка згідно п. 41 Методичних рекомендацій № 561 повинна створюватись на підприємстві [6].

На підставі висновку постійно діючої комісії складаються акти на списання основних засобів типової форми. Під час ліквідації об'єктів можуть виникати витрати, пов'язані з їх демонтажем та розбиранням, які відображаються на субрахунку 976 у складі інших витрат з подальшим віднесенням на фінансові результати, а також можуть бути оприбутковані матеріали, які придатні для подальшого використання – будівельні матеріали, запасні частини, дрова, металобрухт. Про наявність таких матеріалів проводять відповідні записи до Акту. При цьому вартість отриманих матеріалів відображають на субрахунку 746 у складі інших доходів від звичайної діяльності з подальшим віднесенням їх на фінансові результати [7].

У податковому обліку операції з ліквідації основних засобів з ініціативи власника вважаються операціями з постачання згідно п. 14.1.191 ПКУ. При цьому виникає податкове зобов'язання з ПДВ, яке має бути нараховане на вартість ліквідованого об'єкта, оціненого за звичайними цінами, але не нижче балансової вартості на момент ліквідації. Відповідно до п. 189.9 ПКУ податкове зобов'язання з ПДВ не нараховується якщо основні засоби «ліквідуються у зв'язку з їх знищенням або зруйнуванням внаслідок

дії обставин непереборної сили, в інших випадках, коли така ліквідація здійснюється без згоди платника податку, у тому числі в разі викрадення основних виробничих або невиробничих засобів, що підтверджується відповідно до законодавства або коли платник податку подає контролюючому органу відповідний документ про знищення, розібрання або перетворення основних виробничих або невиробничих засобів у інший спосіб, внаслідок чого вони не можуть використовуватися за первісним призначенням» [2].

Фактично, якщо об'єкт, який належить до складу основних засобів, не знищено внаслідок стихійного лиха, не вкрадено або в інший спосіб не ліквідовано без згоди його власника, а, наприклад, обладнання морально застаріло і власник не бачить сенсу в його подальшому використанні, то при списанні необхідно нараховувати ПДВ на залишкову вартість такого обладнання. Якщо розмова б йшла про вартість матеріалів, одержаних від ліквідації основних засобів і необхідність нарахування ПДВ, то в цьому була б певна логіка. У випадку списання об'єкта доходи не отримуються, і податкове зобов'язання з ПДВ, на нашу думку, не виникає [8].

Такий підхід до обліку процесу ліквідації основних засобів з боку ПКУ, на нашу думку, спонукає підприємця до пошуку шляхів уникнення оподаткування. Облікова практика пропонує власнику ліквідованих основних засобів для звільнення від нарахування ПДВ подавати до контролюючого органу документи, які засвідчують процес розбирання або знищення об'єктів та неможливість їх подальшого використання у своїй господарській діяльності. Це можуть бути Акти на списання основних засобів або висновки експертів про неможливість подальшої експлуатації. Такі документи подаються одночасно з декларацією з ПДВ за той період, в якому відбулася така ліквідація [9].

Ще одним дискусійним моментом в обліку вибуття основних засобів є їх продаж. Згідно П(С)БО 27, основні засоби, щодо яких прийнято рішення про продаж, переводяться до складу необоротних активів, утримуваних для продажу та груп вибуття. При цьому, об'єкти, що призначені для продажу переводяться з рахунка 10 «Основні засоби» на субрахунок 286 «Необоротні активи та групи вибуття, утримувані для продажу» [10]. З цього моменту припиняється нарахування амортизації основних засобів, оскільки вони змінюють свою сутність і фактично перетворюються на товари.

При продажу необоротних активів дохід відображається по кредиту субрахунку 712 «Дохід від реалізації інших оборотних активів», а списання їх собівартості з кредиту субрахунку 286 здійснюється в дебет субрахунку 943 «Собівартість реалізованих виробничих запасів». Ми можемо погодитися з використанням субрахунку 712 для відображення доходу від продажу основних засобів, але використання субрахунку 943 вважаємо недоцільним, оскільки основні засоби, призначені для продажу, не є виробничими запасами.

Для відображення собівартості реалізованих необоротних активів доцільно на рахунку 90 «Собівартість реалізації» відкрити субрахунок 905 «Собівартість реалізованих необоротних активів та груп вибуття» або відображати їх собівартість на субрахунку 949 «Інші витрати операційної діяльності».

Таке бухгалтерське відображення собівартості реалізованих необоротних активів допоможе сформувати більш об'єктивну інформацію щодо доходів та витрат підприємства за видами його діяльності і отримати інформацію про формування фінансових результатів його діяльності.

Актуальним на теперішній час залишається необхідність отримання інформації про наявність і рух основних засобів підприємства. Головним джерелом такої інформації є бухгалтерська звітність. Значний обсяг інформації щодо основних засобів міститься у фінансовій звітності підприємства. Зокрема, у ф. № 1 «Баланс (Звіт про фінансовий стан)» відображається інформація про залишки основних засобів на початок і кінець звітного періоду, суму нарахованого зносу, наявність необоротних активів, утримуваних для продажу та груп вибуття.

Користувач фінансової звітності за ф. № 1 може отримати загальні відомості про те, чи є в наявності на підприємстві зазначені активи і наскільки вони зношені. Для відображення інформації про необоротні активи, утримувані для продажу, в активі ф. № 1 відведено окремий розділ, який містить лише одну статтю. На нашу думку, інформація про такі активи повинна відображатися у другому розділі активу Балансу «Оборотні активи», а в третьому розділі активу слід відобразити інформацію про грошові кошти підприємства та його дебіторську заборгованість.

У ф. № 3 «Звіт про рух грошових коштів» можна побачити інформацію про надходження грошових коштів від продажу необоротних активів або витрачання коштів на їх придбання. Ці дані наводяться у другому розділі «Рух коштів від інвестиційної діяльності». Така інформація допоможе користувачу зробити висновки про те, як формувалася матеріально-технічна база досліджуваного підприємства.

Детальна інформація про наявність необоротних активів за їх видами, зміни у складі, суми нарахованої амортизації, переоцінку, втрату корисності та інша суттєва інформація розкривається у ф. № 5 «Примітки до річної фінансової звітності». В цілому, наведених даних достатньо для того, щоб користувач зробив для себе висновки, але слід зазначити, що Примітки подають лише великі підприємства. Суб'єкти підприємницької діяльності, які відносяться до категорії середніх та малих, цю форму не складають, тому користувач обмежений в отриманні необхідної йому інформації.

В цілому, слід зазначити, що в обліку необоротних активів до теперішнього часу існує низка проблемних питань, широке обговорення яких та наукова дискусія можуть допомогти в пошуку шляхів їх вирішення.

23. Mervelskemper, L. & Streit, D. Enhancing market valuation of ESG performance: Is integrated reporting keeping its promise? *Business Strategy and the Environment*. 2016. Vol. 26(4). pp. 536-549. DOI: <https://doi.org/10.1002/bse.1935>.
24. Chen, M.-H. & Lin, C.-P. The impact of corporate charitable giving on hospitality firm performance: Doing well by doing good? *International Journal of Hospitality Management*. 2015. Vol. 47. pp. 25-34. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.ijhm.2015.02.002>.
25. Державна служба статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
26. The International Integrated Reporting Framework, 2013, IIRC. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://integratedreporting.org/wp-content/uploads/2013/12/13-12-08-THE-INTERNATIONAL-IR-FRAMEWORK-2-1.pdf>.
27. G4 Sustainability Reporting Guidelines. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www2.globalreporting.org/standards/g4/Pages/default.aspx>.
28. Krzus M.P. Integrated Reporting: if not now, when? *Zeitschrift fuer Internationale Rechnungslegung*. 2011. No 6, P. 271-276.
29. Grassman M., Fuhrmann S., Guenther T. Drivers of the disclosed “connectivity of the capitals”: evidence from integrated reports. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*. 2019. № 10 (5), p. 877-908. doi: <https://doi.org/10.1108/SAMPJ-03-2018-0086>.
30. Melloni G., Caglio A., Perego, P. Saying more with less? Disclosure conciseness, completeness and balance in Integrated Reports. *Journal of Accounting and Public Policy*, 2017. Vol. 36(3). P. 220-238.
31. Трачова Д.М., Сахно Л.А. Перехід на міжнародні стандарти обліку та звітності: проблеми на перспективи. *Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки)*. Мелітополь: «Люкс», 2012. № 2 (18), том 6. С.270-276.
32. Zbarsky V.K., Trusova N.V., Sokil O.H., Pochernina N.V., Hrytsaienko M.I. Social and economic determinants for the development of resource potential of small forms of agrarian production in Ukraine. *Industrial Engineering & Management Systems*. 2020. Vol.19. No.1. pp. 133-142. DOI: <https://doi.org/10.7232/iems.2020.19.1.133>.
33. Sokil O., Sokil Ya. The development perspectives of sustainability accounting and integrated reporting in Ukraine. *Biodiversity and Natural Capital Accounting: 23rd EMAN Conference*. November 7-8, 2019. The Czech University of Life Sciences Prague and the Environmental and Sustainability Management Accounting Network, 2019. URL: <https://www.fld.czu.cz/dl/79751?lang=en>

3. ФІНАНСОВО-ІНВЕСТИЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОТЕНЦІАЛУ СТАБІЛЬНОГО РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Trusova N.V.

FISCAL DECENTRALIZATION OF UKRAINE AND THE COUNTRIES OF THE EUROPEAN UNION 120

Воронянська О.В.

ПІДВИЩЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК З КУЛЬТУРОЮ ОРГАНІЗАЦІЇ 128

Ілляшенко К.В.

АНАЛІЗ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РИЗИКІВ ЗА УМОВ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАДАЧІ ОПТИМАЛЬНОГО РОЗПОДІЛУ РЕСУРСІВ 140

Безверхня Ю. В.

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИТРАТ ТА КАЛЬКУЛЯЦІЯ У РОСЛИННИЦТВІ 153

Галушко О. І.

РОЛЬ ВЕНЧУРНИХ ІНВЕТОРІВ У РОЗВИТКУ ФІНАНСОВО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ 163

Ghenadie Ciobanu

COMPANIES' FINANCES IN THE NEW CONDITIONS OF DIGITIZATION AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT APPROACHED THROUGH THE PRISM OF VALUE MANAGEMENT 170

4. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОПОДАТКУВАННЯ ТА АУДИТУ У БІЗНЕСІ

Кучеркова С. О.

ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИЗНАЧЕННЯ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ І ОПОДАТКУВАННЯ ПРИБУТКУ 184

Трачова Д. М., Демчук О. М., Сахно Л. А.

РОЛЬ І МІСЦЕ ІНСТИТУТУ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ТА АУДИТУ В АМОРТИЗАЦІЙНІЙ ПОЛІТИЦІ 193

5. РОЗВИТОК ЗВІТНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Жук В. М.

ІНТЕГРОВАНА ЗВІТНІСТЬ: ІСТОРІЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ 217

Партин Г.О., Загородній А.Г.

ПРИРОДНИЙ КАПІТАЛ ПІДПРИЄМСТВА ТА ЙОГО РОЗКРИТТЯ В ІНТЕГРОВАНІЙ ЗВІТНОСТІ 228

Гончаренко О.О., Лук'янець О.В.

ЗВІТНІСТЬ НЕБАНКІВСЬКИХ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНИХ УСТАНОВ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПРУДЕНЦІЙНОГО НАГЛЯДУ РИНКУ МІКРОКРЕДИТУВАННЯ 236

Сокіл О. Г., Dimitar Zvezdov

НАДІЙНІСТЬ ІНТЕГРОВАНОЇ ЗВІТНОСТІ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ 249

ЗМІСТ 265